

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1444/2025
09.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миролјуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марије Ковачевић, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Сомбору К 592/23 од 05.09.2025. године и Кв 502/25 од 01.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марије Ковачевић, поднет против правноснажних решења Основног суда у Сомбору К 592/23 од 05.09.2025. године и Кв 502/25 од 01.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 592/23 од 26.11.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде. Уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од пет месеци.

Поред тога, окривљени је обавезан сходно члану 262. и 264. ЗКП да плати овом суду трошкове кривичног поступка у износу од 91.216,00 динара, као и судски паушал у износу од 20.000,00 динара, затим ОЈТ у Сомбору износ од 3.280,00 динара, као и

оштећеној износ од 212.625,00 динара, у року од три месеца од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 7/25 од 17.03.2025. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, укинута је пресуда Основног суда у Сомбору К 592/23 од 26.11.2024. године, само у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, у ком делу је враћена првостепеном суду на поновно одлучивање, док је у преосталом делу жалба одбијена као неоснована, а наведена пресуда потврђена.

Решењем Основног суда у Сомбору К 592/23 од 05.09.2025. године обавезан је окривљени АА да накнади оштећеној ББ трошкове на име ангажовања пуномоћника у поступку – асв. Милана Марковића, на текући рачун адвоката Милана Марковића у новчаном износу од 214.375,00 динара, у року од три месеца од правноснажности решења, под претњом принудног извршења.

Решењем Основног суда у Сомбору Кв 502/25 од 01.10.2025. године, одбијене су жалбе окривљеног АА и његовог браниоца – адв. Марије Ковачевић, изјављена дана 12.09.2025. године и 17.09.2025. године, а првостепено решење Основног суда у Сомбору К 592/23 од 05.09.2025. године је потврђено.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Марија Ковачевић, због повреде закона и то одредаба члана 441. став 4. ЗКП и члана 266. и 264. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан, преиначи побијано другостепено решење тако што ће окривљеног АА ослободити од обавезе да оштећеној надокнади трошкове кривичног поступка на име ангажовања пуномоћника оштећене или да укине побијане одлуке, те предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду као и да призна трошкове окривљеном на име састава захтева за заштиту законитости.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног наводи да је суд побијаним решењима учинио повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП и члана 264. став 4. ЗКП и 266. ЗКП, на тај начин што је окривљеног обавезао да оштећеној плати трошкове кривичног поступка на име ангажовања пуномоћника у кривичном поступку. Према наводима захтева суд је био обавезан да примени одредбу члана 266. ЗКП којом је прописано да је награду и нужне издатке пуномоћника оштећене дужно да плати заступано лице, односно оштећена, без обзира ко сноси трошкове кривичног поступка, те је позивање суда на одредбу члана 264. став 4. ЗКП, по наводима одбране погрешно. По наводима браниоца смисао ове одредбе је да окривљени буде ослобођен од плаћања свих трошкова кривичног поступка уколико би њиховим плаћањем било доведено у

питање издржавања окривљеног, а плаћање нужних издатака пуномоћника оштећеног није обавеза окривљеног, па законодавац и није предвидео ово ослобођење.

Из списка предмета произилази да је о трошковима кривичног поступка одлучено правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору К 592/23 од 26.11.2024. године, да је иста укинута у делу одлуке о трошковима поступка пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 7/25 од 17.03.2025. године, као и да су након тога донета решења која су предмет захтева за заштиту законитости којима је обавезан окривљени да накнади оштећеној трошкове кривичног поступка на име ангажовања пуномоћника у поступку у износу од 214.375,00 динара, а које трошкове је пуномоћник оштећене определио и поднео трошковник за заступање оштећене суду дана 25.11.2024. године, дакле пре окончања главног претреса.

Одредбом члана 262. став 1. ЗКП, прописано је да ће се у свакој пресуди или решењу који одговара пресуди одлучити ко ће сносити трошкове поступка и колико они износе, а ставом 2. истог члана прописано је да ако недостају подаци о висини трошкова, посебно решење о висини трошкова донеће председник већа или судија појединац када се ти подаци прибаве.

Одредбом члана 261. став 1. ЗКП прописано је да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка, док је одредбом става 2. тачка 7) истог члана, између осталог, прописано да трошкови кривичног поступка обухватају награду и нужне издатке приватног тужиоца и оштећеног као тужиоца и њихових законских заступника, као и награду и нужне издатке њихових пуномоћника.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП је прописано да кад суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка. Ставом 4. истог члана је прописано да у одлуци којом решава о трошковима, суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тач. 1) до б) и тачка 9) овог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног саветника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавања окривљеног или лица које је он дужан да издржава.

Како је у овом кривичном поступку окривљени оглашен кривим и осуђен на новчану казну, а посебним решењем након тога обавезан да пуномоћнику оштећене плати трошкове кривичног поступка који су опредељени у трошковнику који је пуномоћник оштећене доставио пре завршетка првостепеног поступка на име награде и нужних издатака за заступање оштећене у поступку, то су нижестепени судови поступили у складу са одредбама члана 261. став 2. тачка 7) ЗКП у вези члана 264. став 1. ЗКП, а да је у смислу одредбе члана 262. став 2. ЗКП, донето посебно решење о висини ових трошкова, којим је окривљени обавезан да оштећеној исплати износ од 214.375,00 динара, на име таксативно наведених радњи, то су нижестепени судови поступили у свему у складу са законским одредбама.

По налажењу Врховног суда, правилан је закључак нижестепених судова да се у конкретном случају ради о трошковима ангажованог пуномоћника оштећене из члана 261. став 2. тачка 7) ЗКП, који трошкови не спадају у трошкове поступка чијег плаћања суд може уколико нађе за сходно да ослободи окривљеног, у смислу одребе члана 264. став 4. ЗКП, нити спадају у трошкове поступка које суд унапред исплаћује из буџетских

средстава, односно наведени трошкови не спадају у трошкове децидно наведене у одредби члана 261. став 2. тачка 1) до 6) и тачка 9) ЗКП. Према томе, супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца, правилно је од стране првостепеног и другостепеног суда обавезан окривљени АА на накнаду трошкова кривичног поступка применом одредби члана 261. став 2. тачка 7), 262. став 2. и члана 264. став 1. ЗКП.

Стога су по налажењу Врховног суда неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је доношењем побијаних правноснажних решења на штету окривљеног АА учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић